గణ గణ గంట మ్రోగింది. పిల్లలు తరగతుల్ని వదలి లైనుల్లో నిలబడ్డారు. అవతల బ్యాండ్ మ్రోగుతోంది. పిల్లలు చక్కగా నడుస్తూ పెరేడ్‌కి వెళ్తున్నారు. బెల్ అయిపోయింది అనుకుంటూ గబగబా ప్రవేశించింది 'రాధిక'. అప్పటికే వచ్చివున్న టీచర్స్ అందరి దృష్టి నాలుగురోజుల శలవు తరువాత వచ్చిన రాధికమీదపడింది.

"రాధికా! పెళ్లి బాగా జరిగిందా?" అన్నపలకరింపుకి 'చాలా చాలా బాగాజరిగింది' అతిసంతోషంగా చెప్పింది రాధిక—

'అబ్బ! జీవితమంటే మీదేనండి. మీకు మీచెల్లెలు ఎంతో ఋణపడి ఉందికదూ!' రాధిక అంటే అమితంగా ఇష్టపడి, ప్రతి కదలికనూ పరిశీలించి మెచ్చుకొని సానుభూతి చూపే హృదయం గల శాస లక్ష్మి మాట అది.

'ఏయ్!అమ్మాయ్! రాధికా, పెళ్లి బాగా జరిపించేశావ్. మొత్తానికి అసాధ్యురాలవమ్మాయ్!' అంటూ భుజం చరిచింది సంతోషంగా నవ్వుతూ లలితాంబ గారు.

ఆమెకు రాధిక సొంతచెల్లెలు లాంటిది. అలాగే చూసుకుంటుంది రాధికను.

'ఏమే!రాధ! నీవరసేమీ బాగాలేదు. నీ పెళ్లికాకుండా నీచెల్లికి చేసేసేవేమిటే! నువ్వెంతేనేమిటే?'' బాధగా అంటూన్న నాగరత్నం మాటవింటూ నిర్వికారంగా నవ్వింది రాధిక. వీటన్నిటికీ ఒకటేనవ్వు. ఇంతలో సెకండ్ బెల్ వినిపించింది. నెమ్మదిగా నడక సాగించింది రాధిక తన డ్యూటీకి.

ఆ సాయంత్రం, ''మిమ్మల్ని చూడకపోతే ఆరోజంతా ఒదోలా ఉంటుందండి నాకు. ఏమిటి బాగున్నారా! ఎలా జరిగిందిపెళ్లి''అంటూ నవ్వుతూ వచ్చింది, సుగుణమ్మ.

మనసులో అనేకరకాలఆలోచనలు. పైకి మాత్రం నవ్వింది రాధిక.

రాధికవయస్సులో చిన్నదైనా, తను చేసిన ఘనకార్యానికి ఎంతో పెద్దరికం వచ్చింది ఆమెకు.

యౌవ్వనంలో ప్రవేశించకుండానే ఎంతో ఆప్యాయంగా చూసుకొనే తండ్రి ప్రేమకు కరువై పోయింది లగాయితు రాధిక జీవితం మలుపు తిరిగింది.

చిన్నప్పటినుంచి ఒకేయింట్లో పెరిగి, 'నీబావ, బావ!' అంటూంటే తెలియకుండానే ప్రేమను పెంచుకున్నారు రఘూ, రాధికలు. ఎన్నోకలలు కనేది రాధిక వికసించని వయస్సులోనే.

విధి వైపరీత్యం! తండ్రి మరణంతో చెట్టుకొకపక్షి అన్నట్టు అయిపోయి ఆ సంసారంలో రఘూ రాధిక విడిపోయారు. యౌవనంలో అడుగుపెట్టి రాధిక, రఘూమీద ఎన్నో ఆశలు పెంచుకొంది. కాని విడిపోయిన రఘు, ఇంకొక సొత్తయిపోయాడు. ఉన్న ఒక్కఅన్నగారు త కేమీ పట్టనట్లు దూరతీరాలకు వెళ్ళిపోయాడు. తల్లిని, చెల్లెల్ని పోషించే బాధ్యత మిగిలిన రాధికమీద పడింది

యస్సెసెల్సి ముగించిన తర్వాత బయటవున్న ఇన్స్టిట్యూట్‌కి వెళ్ళి టైప్ నేర్చుకొనేది. ప్రతిరోజూ నడచివెళ్ళి ఎంతో కష్టపడేది. రాధిక ఎప్పుడు ఉద్యోగం చేస్తుందా! అని ఎదురుచూసే కుటుంబం బంధువర్గం ఆమెది. పరీక్షలు బాగా వ్రాసింది. కాని ఏం చెప్పగలం 'ఇన్ని ఆశలుపెట్టుకున్న నా పరీక్షపోతుందేమో' అని చాల దిగులుపడేది...ఎ నైతేనేం, పాసైంది. మిగిలిన పరీక్ష పూర్తిచేసింది. దేవుడంటే మంచి నమ్మక గల రాధికకు వెంటనే ఉద్యోగం వచ్చిం ఇంతవరకు పెంచిన తల్లి తేలికగా గా పీల్చుకొంది. ఇంక రాధికకు పట్టరా సంతోషం. ఈనాటికి వారి కష్టాలు గ క్కాయి. కష్టాలు కలకాలం ఉంటాయా కనిపెంచిన అమ్మ బాధ్యత, చెల్లెం

బాధ్యత ఆమెమనస్ఫూర్తిగా వహించింది.

'ఈవిధంగానైనా తల్లిఋణం తీర్చుకోవచ్చు' అనుకుని సమాధానపడింది.

మొదటిరోజు రాముడికి నమస్కారం చేసి, "కొత్తవాతావరణానికి అనుగుణ్యంగా నడుచుకొనె గలిగే శక్తినియ్యి తండ్రి" అని మొక్కుకొంది.

ఆపెద్దస్కూలులో టైపిస్టుగా ఆమెకు బాగా సరిపడింది. సహృదయుంగల హెడ్మాస్టరు, మిగిలిన గుమాస్తాలు చాలమంచి వాళ్లు. టీచర్స్ కూడా చాలసరదాగా ఉంటారు. చక్కని వాతావరణం. కుళ్లు కల్మషాలు, తగవులులేని ఇన్స్టిట్యూట్ అవటం వల్ల ఆమెకి చాల నచ్చింది. ఆ'స్టాఫ్‌లో' ఆమె ఒకమంచి వ్యక్తిగా స్థానం నిర్పంచుకొంది. ఇదంతా దైవానుగ్రహం అనుకొని మనసులోనే దేవుడికి నమస్కరించుకొనేది. ఆమె జీవితంలో, ఇది మరొక మలుపు. ఆమెకు వచ్చే మాటపాటిక లోటే ఆపట్నంలో కాలక్షేపం చేయలేక దగ్గరగా ఉన్న పల్లెనుంచి వచ్చేది. ఉదయం ఏడుగంటలకు అదరా-బదరా భోజనం చేసి వెళ్లి, సాయంత్రం ఆరుగంటలకు తిరిగి వచ్చేది. ఆ ప్రయాణంలో చాలభాగం కాలినడకే. ఆరోగ్యం సరిగా ఉన్నా లేక పోయినా ఈనడక తప్పేదికాదు. అయినా ఆమెముఖంలో విసుగు కోపం కనిపించేది కాదు. చిరునవ్వే ఆమె ఆభరణం. పూర్తిగా పద్దెనిమిది సంవత్సరాలు నిండకుండానే ఉద్యోగంలో అడుగు పెట్టటం. ఈవిధంగా జీవితం సాగుతోంది. అదే ఉద్యోగంలో ఆపల్లెలోనే వుంటున్న గిరిధర్ ఆమెకు నెమ్మదిగా పరిచయం మయ్యాడు. అతను ఎంతో ఉత్సాహంగా ఆమెతో కబుర్లు చెప్పేవాడు. ఆఫీసు విషయాలు ఇద్దరూ చర్చించుకునేవారు. వాళ్లిద్దరిమధ్యా రహస్యాలు ఉండేవికావు. వాళ్లిద్దరి గృహపరిస్థితులు ఒకేరకం అవటంవలన కావలసిన సలహాలు ఒకళ్లకొకళ్లు చెప్పుకొనేవారు. క్రమంగా రాధికతో చెప్పనిదే ఏపనిచేసే వాడుకాదు గిరి. చిన్న తనంలో రఘు మీద పెట్టుకొన్న ఆశలు అణగారిపోయాయి. కాని, యిప్పుడు రాధికకు కొత్త ఆశలు చిగురించాయి. అందుకే గిరిధర్ లేనిదే ఒక్కరోజు ఉండలేనను కొనేది ఆమె మనసు. అతను కూడా ఏ ఒక్కరోజు ఆమెకు కనిపించకుండా వుండలేకపోయే వాడు. ఆమెకు వ్యతిరేకంగా వాదించడం అతని మతం. ఆమె 'అవునంటే' 'కాదు' అని వాదించేవాడు. ఇద్దరూ వాదించుకొనే వారు. వారికి రాధిక తల్లి తీర్పుచెప్పేదాకా పూరుకొనేవారుకాదు. తల్లి, గిరిని సమర్థించినపుడు చిన్నపిల్లాడిలా అల్లరిచేసే వాడు. అతన్ని చూచి పగలబడినవ్వేది రాధిక. ఆమెతోపాటు ఆమెతల్లి కూడా పాలుపంచుకొనేది. రాధిక అతనిమీద ఎన్నో ఆశలు పెంచుకుంది. హృదయంవిప్పి చెప్పలేకపోయేది. అదే ఆమెలోని దుర్బలత. దూరాన ఉన్న అన్నయ్య ఎప్పుడైనా ఉత్తరం వ్రాసేవాడు. ఎప్పుడూ వచ్చేవాడు కాదు. పైగాదైవం అనుకూలిస్తే నీపెళ్లికి వస్తానంటూ వ్రాశాడు. ఆమె మనసులో ఏమీ అనుకోకుండా ఉంది. ఇప్పుడు కూడా అతను అవివాహితుడుగా ఉండటం ఆమె కిష్టంలేదు. అన్నయ్య పెళ్లి చేసుకోవాలని అప్పచెల్లెళ్లిద్దరూ కలలు కనేవారు. ఉత్తరాలు వ్రాయగా వ్రాయగా ఏదో ఒకసంబంధం తనే చూసుకొని నిశ్చయించు కొన్నాడు. పెళ్లి నెలరోజులుందనగా వ్రాశాడు. అబ్బ! ఇంక రాధిక సంతోషం చెప్పక్కరలేదు. అందరూ, 'ఆడబొడుచుగే పెత్తనం లాంఛనాలు బాగా లాగుతుంది' అని అంటూంటే ఎంతో సరదా పడేది. ఆరోజు ఎప్పుడు వస్తుందా! అని ఎదురుచూసేది.

పెళ్లిప్రయాణాన్ని వూహించుకుని అప్పచెల్లెళ్లిద్దరూ కలలు కనేవారు.

"గిరిధర్, నీవుకూడా రావాలి సుమా!' అని అతన్ని ఆహ్వానిస్తే......

'నువ్వు పిలిచేదేమిటోయ్, నేనెలాగూ నీకంటే ముందే వెడతగా''అంటాడు అతను.

అన్నయ్య పెళ్లి గురించిన కలలు పూర్తవకమునుపే "పోస్టు"అంటూ వచ్చాడు పోస్టుమాన్. అన్నయ్య దగ్గరనుంచి ఆపుత్తరం వెళ్లి అందకోబోయింది. అంతలో అది గిరిధర్ చేతిలో పడిపోయింది. ఏడిపిస్తేనే గాని ఇవ్వడు. ఆమెకు కోపం తెప్పించటం అతనికి సరదా! పెళ్లి ఆగి పోయిందని అందులో చూడగానే నీరు కారిపోయింది రాధిక.

'ఛీ! ఛీ! నాజీవితమంతా నిరాశే. ఏది అవాలని అనుకుంటానో అదే కాకుండా పోతుంది, అంటూ బాధ పడింది...

"నేను ఇన్స్యూరెన్సు కడుతున్నాను. నీవుకూడా కట్టు'' అంటూ వచ్చాడు గిరి.

'నాకక్కరలేదు ఆ యిన్స్యూరెన్సు ఎప్పుడో ఇరవై ఏళ్లకి కదా!, ఈలోగా నేనుంటానో వుండతానో"

మాట పూర్తవకుండానే "నువ్వుచేయాల్సిందే' అన్నాడు ఎంతో అధికారంగా గిరి.

'ఏమిటబ్బా ఆ అథార్టీ..... కొంపదీసి నువ్వు ఏజంటువి కాదుకదా !'

'నేను ఏజంటు అయితేనేగాని నీవుకట్టవా, కట్టాల్సిందే'' అంటూ కడుతూ ఆమె చేత కట్టించాడు.

ఇలా ప్రతి చిన్న పెద్ద విషయాల్లోనూ ఇద్దరూ లతల్లా అల్లుకు పోతున్నారు. కాలం పరుగెడుతోంది.

ఒకరోజు-గిరిధర్ నవ్వుతూ వచ్చాడు. ఆనవ్వు ఏదో విశేషాన్ని తెలియపరచింది.

"గుడ్‌న్యూస్ మిస్ రాధాదేవి!"

"ఏమిటా గుడ్‌న్యూస్...?" గిరి అంత తేలిగ్గా చెప్పడనుకున్నా, ఆత్రంగా అడిగింది.

'మా మామయ్య ఈరోజే ఉత్తరం వ్రాశాడు......' అంటూండగానే..........

'మాతమ్ముడుగారమ్మాయిని మా 'గిరి'కిచ్చి శ్రావణమాసంలో పెళ్లి చేద్దామని ముహూర్తం పెట్టిస్తున్నానని వ్రాశాడు.' అంటూ ప్రవేశించింది గిరి తల్లి.

"నువు తప్పక రావాలిసుమా రాధికా.." నవ్వుతూ రాధవైపు చూచాడు గిరి.

రాధ అక్కడనుంచి లేకపోయింది. భూమిలోకి దిగి పోతున్నట్లనిపించింది. తనబాధని వాళ్లు గ్రహిస్తారేమోనని శమాయించుకునేందుకు ప్రయత్నించింది. నవ్వు నటించి సంతోషాన్ని ప్రకటించింది. అక్కడనుంచి వెళ్లిపోయింది.

మంచంమీద పడి భోరున ఏడ్చింది.

'ఏమిటి ఈ జీవితం? రెండో ఆశకూడా కూలిపోయింది. మనసుకి అంతదగ్గరగా వచ్చి, పైగా 'నాకుపెళ్లి' అని సంతోషంగా చెప్తున్నాడు. అతని ఉద్దేశమేమిటి? నన్ను పెళ్లి చేసుకొనే ఉద్దేశమే అతనిలో లేదా ? ఏం మగవాళ్లు? హృదయంతో ఆడుకుంటారు, మనసుతో పరాచికాలాడతారు, అవి నలిగిపోతుంటే చూస్తూ ఆనందిస్తారు! తనకా ఉద్దేశమే లేనప్పుడు ఎందుకు నాకు దగ్గరగా రావాలి? కవ్వించాలి. నన్ను చూడకపోతే వుండనే లేనంటాడు. ఛీ, వీళ్ల మనసులే యింత. మగవాళ్లని నమ్మకూడదు. అయినా నాదే తప్పు, నేనొట్టి పిచ్చిమొద్దుని. పిచ్చిపిచ్చిగా ఆశించాను, అతను నాతో చెప్పలేదుగా నన్ను పెళ్లిచేసుకుంటానని? కాలగమనం ఆగి పోతే బాగుండును.

(45వ పేజీ చూడండి)

జీవితం

(10-వ పేజీ తరువాయి)

శ్రావణం రాకుండా ఉంటే బాగుండును లేకపోతే ఈ పెళ్ళి ఆగిపోతే బాగుండును, అనిపించేది ఆమెకు. "ఛీ! ఇంతలోనే పాడుఆలోచన. నేనే పోకూడదు? నాకోసం ఇలా జరగాలా" అనుకొనేది కకావికలైన మనస్సును కూడగట్టుకొనేందుకు ప్రయత్నం చేసింది రాధిక.

ఇంతలోనే చెల్లెలు రాజ్యం యౌవ్వనంలో అడుగుపెట్టింది. నువ్వు చేసుకోకపోతే పోని రాజ్యానికైనా పెళ్ళి చేయవేమిటే అన్న బంధువర్గం మాటలు, అమ్మ కంగారు ఎక్కువై పోయింది. అవును ఆబాధ్యత అమ్మదేగా మరి! ఎంతోకష్టంగా ఒక బంధువు లాయన సహాయంతో మంచి సంబంధమే దొరికింది. అప్పుచేసి ఎలాగో పెళ్ళిఅయింది అనిపించింది. అప్పు తీర్చే బాధ్యతఆమెదే.

నవ్వుకుంటూ కేరింతలు కొడుతూ బరువు బాధ్యత అంటే తెలియకుండా సరదాగా జీవితాన్ని గడుపుతున్న ఆమె ఈడువాళ్ళని చూసినప్పుడు బాధపడేది. హాయిగా చదువు కొనే రోజులు, లేదా వివాహజీవితంలో తీయని కలలు గంటూ జీవించాల్సినది కదా! అని మధనపడేది. కాని ఒక మంచి పని చేయగల్గానని, మహత్తర కర్తవ్యాన్ని నిర్వర్తించానని బాధను ఆనందంగా అనుభవించేది. ఈవిధంగా నైనా మాతృ సేవ చేస్తున్నాననుకొని తృప్తిపడేది.

రాజ్యం భర్తతోసహా తల్లికి నమస్కరిస్తూంటే ఎంతో సంతోషపడింది రాధిక తల్లి. తనూ ఎంతో సంబరపడిపోయింది. కాని రాధికకు పెండ్లి చేయాలనే తలంపు మనసులో ఎందుకు గట్టిగా తలంచ లేదా ఆతల్లి, అనుకుంది. దానికేం చక్కగా సంపాదించుకొంటోంది. అని సంతృప్తిపడటమే ఆతల్లికి ఆనందమా?

'అదృష్టం.......ఇది....అదృష్టం.!' అనుకొంది రాధిక ఇదివరలో రామలక్ష్మిమాటల్ని తలుచుకుని.

"జీవితమంటేనే అంత. జీవితమన్నాక ఏదో ఒకకష్టం, చింత ఉంటూనే ఉంటాయి. డబ్బులేనివాళ్ళకు డబ్బు ఇబ్బందులు, డబ్బున్నవారికి పిల్లలు లేరనో, రెండూ వుంటే అనారోగ్యం, లేక మరేదో బాధ ఉంటూనే ఉంటాయి. సంతృప్తి ఎక్కడ? నాకింక ఏసుఖాలు అక్కరలేదు. ఈజీవితం యిలా వెళ్ళిపోవాలి. బొప్పెలుకట్టి విసుగు చెందిన ఈ ప్రయాణంలో ఏ సుఖము అక్కరలేదు. గమ్యం చేరితే చాలు. ఎవరికి ఏ సహాయం కావలసినా చేయటమే నావిధి. నేను యితరులకోసమే వున్నాను." అనుకొని సంతృప్తిపడింది మునిమనవరాళ్ళను కన్న అవ్వా! 'కళ్యాణికంటే నేను ఎంతో అదృష్టవంతురాల్ని. కళ్యాణికి తల్లితండ్రి ఉన్నారు. కావలసినంత డబ్బువుంది. ఆ అమ్మాయికి పాతిక యేళ్ళు వచ్చినా పెళ్ళి చేయలేదు. పోని చదువైనా ఉందేమో అంటే అదీలేదు. తల్లితండ్రిగా వాళ్ళు నిర్వర్తించాల్సిన దేమిటి? వాళ్ళ పిల్లలు బాగోగులు కావా! ఆ అమ్మాయి జీవితం తరువాత ఎలా గడుస్తుంది? అమ్మా నాకు పెళ్ళి చేయమని అడుగుతుందా? పాపం ఆ అమ్మాయి తన దగ్గర ఎన్నో సార్లు బాధపడింది. ఏమైనా సరే వాళ్ళ తల్లిదండ్రులను అడిగేయాలా అనుకుంది. వాళ్ళదగ్గర చనువే గనుక అలాగే నిశ్చయించుకుంది. ఆబాధ తనకు లేదు. చదువుంది, ఉద్యోగముంది. ఇదిచాలు, అని సమర్థించుకునేది.

ఇంటికి రాగానే గిరివచ్చాడు. కాని రాధికకు మాట్లాడాలనిపించలేదు. అతనిలో మాత్రం మార్పు రాలేదు. రాజ్యం పెళ్ళికి అతను ఆమెకెంతో సాయం చేశాడు. అయినా సరేనిటోలాఅనిపించింది ఆమెకి. మొత్తానికి మాట్లాడితేనేగాని అతను వదలలేదు. ఆరోజునుంచి ఆమెప్రవర్తనపరిశీలిస్తూనేవున్నాడు.

ఓరోజు కళ్యాణి రాధికను వాళ్ళింటికి తీసుకెళ్ళింది. తనను చొరవచేసుకుని అడగా అనుకున్నది అడిగేసింది తల్లిదండ్రుల్ని. తనుకూడా వాళ్ళకు చెప్పింది. ఆభార్యాభర్తలిద్దరూ ఒకరిముఖాలొకరుచూసుకున్నారు. కళ్యాణి నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయింది.

మరిచిపోయిన విషయం గుర్తుకొచ్చినట్లున్న వాళ్ళ ముఖాలు చూసి 'పిన్నిగారూ, వస్తానండి, బాగావుక్క త్వరగా పెట్టించండి' అంటూ లేచింది. 'అలాగే నమ్మా' అంటూ నవ్వుకున్నారు వాళ్ళు.

రాధికవచ్చిన వేళావిశేషమో, కళ్యాణికి కళ్యాణ గడియ రావటమో? లేక మరేమోకాని వెంటనే కళ్యాణికి పెళ్ళినిశ్చయమైంది. ఇంతలో రాజ్యం తల్లి కాబోవటం ఇంటికి రావటమూ జరిగింది. కళ్యాణి పెళ్ళయిపోయింది. "నిన్ను ఎప్పుడు మరిచిపోలేనే" అంటూ రాధిక రెండు చేతులు పట్టుకుంది కళ్యాణం బొట్టుతో సంతోషంగా మెరిసే కళ్ళతో కళ్యాణి అప్పుడు.

'అక్కా! నీవు సుఖపడటానికి పుట్టలేదే, మాలాంటి వాళ్ళజీవితాలు నిలబెట్టటానికి వున్నావు. నీఋణం మేముతీర్చుకోలేము..'' అంది చెమర్చిన కళ్ళతోరాజ్యం. "నాలోఏముంది? ఆరాముడిదయ అంతా" అంటూ సంతోషించింది.

కాలం నడుస్తోంది. శ్రావణం దగ్గర పడుతోంది. రాధిక మామూలుకార్యక్రమం జరుగుతూనే వుంది.

అప్పుడే వర్షం కురిసింది. పున్నమినాటి చంద్రుడు మబ్బుతెరలలోంచి తొంగి చూస్తున్నాడు. వెన్నెల మసకమసకగాఉంది. 'ఈరోజు ఆలస్యం అయిపోయింది.' అనుకుంటూ కంగారుగా నడుస్తోంది రాధిక. ఇంతలోనే ఎవరిదో చేయి భుజంమీద పడింది. కనుచూపు మేరలో ఎవరూ కనబడటంలేదు. హడలిపోయింది రాధ.

తిరిగిచూస్తే గిరి.'నువ్వాగిరీ హడలిపోయ్యాను.'

"సరేకాని ఇంత పొద్దుపోయింది కదా! ఎవరైనా ఏదైనా చేస్తే ఏంచేస్తావు?"

"పోనీలే! ఆ రోజే నాజీవితంలో ఆఖరిరోజు అవుతుంది. నేను ఎవరికోసం జీవించాలి? ఆ చివరిరోజుకోసమే ఎదురుచూస్తున్నాను."

"రాధికా!"

"అవును గిరి ఎవరికోసం బ్రతకాలి?"

"రాధా!నీలో ఇంత నిరాశ కలుగుతుందనుకోలేదు. నాకోసమే నీవు బ్రతకాలి."

"హు, అదెలా, మొన్ననేగా మీ మావయ్య ఉత్తరం వ్రాశారు? మీకోసం బ్రతకాల్సింది నేను కాదు.."

"ఓహో, అమ్మాయిగారికీ పరీక్షచాలు. నిన్ను చాలా బాధించాను రాధా.....నన్ను క్షమించు. నువ్వే ఆ మావయ్యగారి అమ్మాయి." అంటూఆమెను తనవైపు తిప్పుకున్నాడు.

సంతోషంతో ఉక్కిరిబిక్కిరైపోయింది రాధిక. అతని గుండెలపై వాలి టప టప కన్నీటిబొట్లు రాల్చింది.

"జీవితమంటే మీదేనండి" "మీరు అదృష్టవంతులండి" వరుసగా రామలక్ష్మి మాటలు జ్ఞాపకంవచ్చాయి.

"నిజంగా నేను అదృష్టవంతురాల్నే, జీవితమంటే నాదే, అంటూ గొణిగింది అస్పష్టంగా రాధిక. గిరి ఆమెను హృదయానికి అదుముకున్నాడు. చల్లని గాలి వీచింది. మబ్బుతెరలు దూరంగా పారిపోయాయి. చంద్రుడు 'నేనువున్నా'నంటూ ఫక్కున నవ్వాడు. ●